

Arrest

nr. 229 079 van 21 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2019 treft de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 20 juni 2019 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod, dat aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 20 juni 2019, is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Geel-Laakdal-Meerhout op 20.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1985

geboorteplaats : P. A.

nationaliteit : Pakistan

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betoond op 23.03.2017 en op 8.03.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Geel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende op 30.11.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene werd op 19.07.2012 in het bezit gesteld van een BIVR. Op 10.08.2012 kreeg betrokkene een A-kaart, die meerdere malen werd verlengd. Op 23.12.2014 werd een aanvraag tot verlenging van het verblijf van betrokkene ingediend. Dit werd geweigerd op 13.07.2015, daar betrokkene niet meer aan de voorwaarden.

Betrokkene diende vervolgens nog tweemaal een regularisatieaanvraag in op basis van humanitaire gronden, die beiden geweigerd werden.

Betrokkenes aanvragen tot gezinshereniging in functie van zijn A. H. °(...)1965, die de Duitse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft, werden geweigerd.

Het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België heeft gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn oom heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn oom. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes oom kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Verder verklaart betrokkene aan de politie dat hij geen kinderen of partner heeft in België. Hij verklaart tevens geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Ook betrokkenes werklust opent het recht op verblijf niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Er werd door de verweerder geen administratief dossier neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de door de verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

"Bij de beslissing waartegen huidig beroep wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Om volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar "

Waarna een resem argumenten worden aangevoerd mbt. de toepassing van art. 8 en 3 EVRM en de volgens de gemachtigde gegronde redenen voor een terugkeer naar het land van herkomst, met inreisverbod.

Nergens in de beslissing van de gemachtigde wordt op enigerlei wijze gemotiveerd waarom specifiek een inreisverbod van 3 jaar wordt gegeven.

Verzoeker kan dan ook niet achterhalen waarom in zijn casus een inreisverbod van 3 jaar en niet van een andere termijn wordt gegeven.

Uit de motivering blijkt dat eenzelfde motivering wordt gegeven die wordt gebruikt zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als er verantwoording van de geldingstermijn van drie jaar. Dé gemachtigde stelt mét name vast dat er een risico op onderduiken bestaat en dat niet is voldaan aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten met een zekere hardnekkigheid om illegaal te willen verblijven, hetgeen dus zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van een termijn van drie jaar onderbouwt.

Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering - slechts een herhaling van dezelfde motivering in licht gewijzigde bewoordingen - waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor een termijn van drie jaar.

Daarbij werd een woordelijk identieke motivering gebruikt in de beslissing van zelfde datum, bijlage 13 septies, bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op de verwijdering, die op zelfde dag aan verzoeker werd betekend.

Er ontbreekt een specifieke motivering mbt. de termijn van het inreisverbod. Nergens werd een afweging gedaan van de mogelijk op te leggen termijnen.

Volgens de gemachtigde blijkt uit het onderzoek van het dossier niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

De gemachtigde meldt echter niet met welke elementen hij specifiek rekening hield en met welke niet. De gemaakt afweging kan dan ook niet beoordeeld worden.

Om tot deze argumentatie te komen diende de gemachtigde van de Minister zich te baseren op de correcte feitenvinding en op al de elementen die voorliggen in het dossier.

Het is mogelijk dat de gemachtigde geen rekening hield met al de elementen die hierboven en hierna besproken worden.

Verzoeker kan zich wel beroepen zich op art 8 EVRM.

Verzoeker kwam naar België toen hij 24 jaar oud was.

*Hij werd in het bezit gesteld van een BIVR op 19/07/2012.
de A - kaart werd afgeleverd op 10/08/2012 en verlengd tot 13/07/2015.*

In deze periode van legaal verblijf op jonge leeftijd heeft verzoeker zijn privé en professionele leven in België uitgebouwd.

Hij is eigenaar van een onroerend goed, waarvoor een hypothecaire lening werd aangegaan, die moet afgelost worden.

Hij richtte een eigen bedrijf op.

Verzoeker heeft verplichtingen opgenomen, die hij moet en wenst na te komen.

- zie meegedeelde stukken

Verzoeker heeft ingevolge dit lange legaal verblijf een privé- en gezinsleven in België uitgebouwd.

Verzoeker heeft niet alleen een gezinsleven opgebouwd met zijn oom en diens familieleden doch ook een eigen privé- gezins - en professioneel leven.

De verloofde van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit en woont uiteraard in België. Ten onrechte stelt de beslissing waartegen beroep dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij geen partner heeft in België; tenzij men de inhoud van het begrip "partner" zeer strikt interpreteert; wat niet in de geest ligt van art. 8 EVRM.

Ook dit privé leven van verzoeker valt onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Het zal zeer moeilijk zijn voor verzoeker om elders een gezins - en privéleven op te bouwen.

Dat het verblijf van verzoeker in België positief verliep; dat er geen negatieve elementen kunnen weerhouden worden.

Zoals gezegd heeft verzoeker verplichtingen opgenomen tijdens zijn periode van legaal verblijf, oa. ivm het onroerend goed en de betaling van de hypothecaire lening; zijn firma. Het niet nakomen van deze verplichtingen zal gesanctioneerd worden met alle schadelijke gevolgen van dien.

De schade die verzoeker hierdoor lijdt, staat niet in verhouding tot het eventuele belang dat de Overheid kan laten gelden met het inreisverbod van drie jaar.

Niettegenstaande de gemachtigde de argumentatie van verzoeker ivm met zijn lang legaal verblijf in België; zijn uitgebouwd professioneel leven kende, heeft hij deze elementen niet opgenomen in de noodzakelijke belangenafweging ivm. de toepasbaarheid van art. 8 EVRM, dat zowel het gezins- als het privé-leven beschermt; de afweging van de duur van het inreisverbod.

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd omdat er geen rekening werd gehouden met de argumentatie van verzoeker daar waar de gemachtigde dit wel had moeten doen; mn. bij de belangenafweging in het kader van de toepassing van art. 8 EVRM op het privé leven van verzoeker.

Bij de beoordeling van de belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM, heeft de gemachtigde alleen maar rekening gehouden met de relatie van verzoeker tot zij directe familielid" zijn oom".

Art. 8 EVRM luidt immers als volgt:

" Een ieder heeft recht op respect voor zijn Privé-leven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

De gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM; het privé - leven en recht op woning.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken.

Het recht op de eerbiediging van het privé leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM.

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Omdat de gemachtigde mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoeker, die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM.

Dat ook het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd (zaken Boultif, Uner, Maslov)

Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde zich beperkte tot het vermelden van een element (de relatie tot de oom) zonder een gezamenlijke analyse / afweging te maken van al de relevante elementen.

Dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om weke reden zij zulke belangenafweging niet heeft gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen van verzoeker niet werden gebruikt; oa. de verloofde, het hebben van een woning; een eigen zaak; werk... .

Het zorgvuldigheidsbeginsel - het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Dat de inmenging disproportioneel is.

Verzoeker heeft zeker niet de intentie om onder te duiken.

In tegendeel wenst hij zijn verblijf te regulariseren; hij verwijst naar de procedures die hiertoe ondernomen werden.

Daarbij is het volstrekt onmogelijk om onder te duiken: hij is eigenaar van een eigen firma en een onroerend goed.

Hij wenst zijn verplichtingen dienaangaande op te nemen.

Verzoeker heeft op basis hiervan voldoende wettelijk motieven om in België te verblijven.

Vordering tot schorsing

Verzoeker heeft verplichtingen na te komen; tav. de firma; zijn eigendom, de lening; FOD financiën.

Hij wenst deze verplichtingen na te komen om alle nadelige gevolgen van het niet nakomen van deze verplichtingen te vermijden en dit om onherstelbaar nadeel te vermijden.”

3.2. In de nota met opmerkingen heeft de verweerder hierop als volgt gerepliceerd:

“Uit de toelichting bij het enig middel blijkt dat verzoekende partij tevens een schending van art. 8 EVRM voorhoudt.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat er nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd zou worden waarom specifiek een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. Zij voert aan dat er uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat eenzelfde motivering wordt gebruikt zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van 3 jaar. Verzoekende partij houdt voor dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM valt.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij beweert dat het niet duidelijk is op welke grond de gemachtigde van de federale minister voor asiel en Migratie specifiek een duurtijd van 3 jaar heeft opgelegd.

Deze kritiek mist elke grondslag.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie de duur van het opgelegde inreisverbod heeft gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt. Zulks kan niet dienstig betwist worden.

Er werd om de volgende redenen gekozen voor een duurtijd van 3 jaar:

- de door verzoekende partij ingediende aanvraag tot verlenging van verblijf werd op 13.07.2015 geweigerd;*
- de regularisatieaanvragen werden geweigerd;*
- betrokkenes aanvragen tot gezinshereniging in functie van zijn oom, A. H. (°...1965), die de Duitse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft, werden geweigerd ;*

- het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België heeft gevestigd, kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan ;
- betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom;
- betrokkene verklaarde aan de politie dat hij geen kinderen of partner heeft in België ;
- betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben ;
- het gegeven dat verzoekende partij het centrum van zijn belangen in België zou hebben omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur zou hebben gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, volstaat niet om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen ;
- ook betrokkene werklust opent het recht op verblijf niet ;
- betrokkene heeft geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven ;
- het belang van de immigratiecontrole ;
- uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Op grond van bovenvermelde motieven kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er uit de bestreden beslissing niet zou blijken waarom er aan verzoekende partij een inreisverbod voor 3 jaar werd betekend.

De gemachtigde van de federale Minister heeft wel degelijk overwogen dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is, na afweging van alle in het geding zijnde elementen.

Verzoekende partij beweert dat eenzelfde motivering wordt gegeven zowel ter verantwoording van het opleggen van de bestreden beslissing als van de duurtijd van de bestreden beslissing.

Dit is niet correct.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Minister vooreerst motiveert waarom er een inreisverbod wordt opgelegd. Hierbij wordt verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet nl. verzoekende partij heeft een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd.

Inderdaad, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 23.03.2017 en 08.03.2018. Verzoekende partij betwist dit niet.

Vervolgens wordt door de gemachtigde van de Minister toegelicht waarom er specifiek gekozen werd voor een termijn van 3 jaar. Ter zake verwijst verweerder naar zijn uiteenzetting supra.

Verder uit verzoekende partij kritiek op het feit dat de motivering van de bestreden beslissing identiek zou zijn aan het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding dd. 20.06.2019.

Verweerder stelt zich de vraag welk belang verzoekende partij heeft bij de door haar geuite kritiek.

Zij toont niet aan met welke elementen de gemachtigde van de federale Minister geen rekening zou hebben gehouden of welke elementen foutief zouden zijn.

De gemachtigde van de federale Minister mocht zich wel degelijk baseren op de elementen die reeds werden opgenomen in de bijlage 13septies dd. 20.06.2019.

Verzoekende partij beweert nog dat zij zich zou kunnen beroepen op art. 8 EVRM.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich slechts op de in art. 8 EVRM voorziene bescherming kan beroepen indien zij kan aantonen dat zij in België een beschermenswaardige relatie onderhoudt.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de aanwezigheid van haar oom en diens familieleden, haar Belgische partner, de lange duur van haar verblijf in België en het uitgebouwde professionele leven.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van haar oom en diens familieleden laat verweerder gelden dat verzoekende partij meerderjarig is, en dat er slechts sprake zal zijn van een

in de zin van art. 8 EVRM beschermenswaardige relatie indien blijkt dat er naast de gewone affectieve banden ook bijzondere elementen van afhankelijkheid worden aangetoond.

Zie dienaangaande:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015)

“De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen/ouders niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)” (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014)

Verzoekende partij toont zulks niet aan.

Het bestaan van een beschermenswaardige relatie wordt niet aangetoond.

Zoals ook terecht in de bestreden beslissing gemotiveerd werd, is verzoekende partij een volwassen persoon waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar oom.

Daar waar verzoekende partij beweert dat zij een Belgische verloofde zou hebben, laat verweerder vooreerst gelden dat dit wringt met de eerder door verzoekende partij afgelegde verklaringen.

Verzoekende partij verklaarde op het formulier hoorrecht dd. 20.06.2019 immers uitdrukkelijk dat zij geen duurzame relatie of kinderen had in België.

Het feit dat verzoekende partij nu, in strijd met haar eerdere verklaringen, beweert dat zij een Belgische partner zou hebben, doet vermoeden dat zij dit enkel aanvoert om de slaagkansen van het ingestelde beroep te verhogen.

Verzoekende partij verschaft trouwens geen enkele verduidelijking m.b.t. haar beweerde Belgische partner, zij vermeldt haar naam zelfs niet. Er wordt ook geen enkel stuk voorgelegd dat aantoonde dat zij effectief een relatie zouden hebben.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Ook de loutere verwijzing naar de lange duur van haar verblijf evenals het uitgebouwde professionele leven volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM.

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets

uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Verzoekende partij is een volwassen man en moet – tot bewijs van het tegendeel – geacht worden in staat te zijn om een eigen leven uit te bouwen in het land van herkomst.

Minstens moet worden aangenomen dat de verzoekende partij gedurende de periode van tijdelijke scheiding in de mogelijkheid is om een nauw contact te onderhouden met haar familie en beweerde partner. Uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om haar te bezoeken in het land van herkomst, evenmin blijkt dat zij geen contact zouden kunnen onderhouden via moderne communicatiekanalen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na de opheffing of het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

Verweerder besluit dat de verzoekende partij er allerminst in slaagt afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Minister met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Ook de algemene verwijzing naar de Boultif-criteria volstaat daartoe niet. In casu is de verwijzing zelfs niet relevant nu de bestreden beslissing geen beëindiging van verblijf behelst.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij tracht verder nog afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing door aan te voeren dat zij niet de intentie heeft om onder te duiken.

Verweerder merkt op dat art. 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken definieert als volgt: “het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

Art. 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

(...)"

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht in overeenstemming met de objectieve wettelijke criteria beslist heeft dat er sprake is van een risico op onderduiken nu verzoekende partij nagelaten heeft om gevolg te geven aan meerdere aan haar betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij betwist trouwens niet dat zij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd. Meer nog, zij beweert voldoende wettelijke motieven te hebben om in België te verblijven en geeft zo te kennen dat zij ook deze keer niet bereid is om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

In de gegeven omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat verzoekende partij geacht moet worden te zullen onderduiken.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet eens bewijst dat zij een firma en een onroerend goed bezit. Terwijl daarnaast ook dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet de moeite neemt om te verduidelijken waarom haar aanwezigheid in België vereist zou zijn voor de firma en het onroerend goed. Verder wijst verweerder er ook op dat er reeds op 13.07.2015 aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend. Verzoekende partij heeft er klaarblijkelijk voor gekozen om haar leven in België verder uit te bouwen niettegenstaande zij evident wist dat zij het grondgebied diende te verlaten. Deze eigen keuze van verzoekende partij kan niet verhinderen dat haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Ten overvloede merkt verweerder op dat het verzoekende partij vrijstaat om - zo nodig - een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De verzoeker voert onder meer aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gemotiveerd dat hij verklaard heeft geen partner te hebben in België. De verzoeker wijst erop dat zijn verloofde de Belgische nationaliteit heeft en in België woont.

In de nota met opmerkingen geeft de verweerder aan dat de verzoeker op het formulier 'hoorrecht' van 20 juni 2019 uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij geen duurzame relatie heeft in België. Volgens de verweerder beweert de verzoeker thans dat hij een Belgische partner heeft om de slaagkansen van zijn beroep te verhogen.

Aangezien de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, dient deze kritiek te worden beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

De verweerder heeft echter verzuimd om in de voorliggende zaak een administratief dossier neer te leggen. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of de gemachtigde van de bevoegde minister bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Er bestaat tussen de partijen een betwisting over welke verklaringen de verzoeker heeft afgelegd en over de vraag of de verzoeker al dan niet een partner heeft in België. De verweerder verwijst naar een formulier 'hoorrecht' van 20 juni 2019, doch dit document werd, bij gebreke aan het overmaken van een administratief dossier, niet aan de Raad voorgelegd zodat de Raad de hieromtrent gevoerde betwisting niet kan beoordelen. Aangezien het administratief dossier ontbreekt, kan de Raad ook niet nagaan of de gemachtigde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing beschikte over andere indicaties van een eventuele partnerrelatie die de verzoeker in België heeft ontplooid. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). De afwezigheid van een administratief dossier wordt gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS 29 januari 2014, nr. 226.252).

Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE